

næsten køre et Par Heste, spænde baade for Vogn og Plov og fodre Kvæget.

Ude i Skibberup Egede laa en lille Ejendom, der for Tiden var tilfals, — den havde han allerede tænkt paa. Det var et lille Boelssted, der laa i idylliske Omgivelser paa Bunden af en lille grøn Dal umiddelbart ved Fjorden. Bygningerne var lidt smaa og affældige; men til Gengæld var der en ualmindelig stor og smuk Have omkring Huset, og op ad Muren paa bægge Sider af Forstuedøren voksede Stokroser og Gedeblad. En Aften talte han om Stedet til Hansine, som foreløbigt var den eneste, til hvem han havde betroet sine Hensigter; og da ogsaa hun syntes godt om det og i det hele ganske sluttede sig til hans Planer, slog han det næsten fast, at dér skulde deres Fremtidshjem være.

Han havde siden hver Dag maattet ud i Egedet for paa Afstand at betragte Stedet, og for hver Gang var han bleven mere indtaget i det. Naar Aftensolen kastede sit Purpurskær over de smaa Ruder, forgyldte Havens Løvkupler og Duerne hvide Vinger, idet de flagrede frem og tilbage over Straataget, syntes det ham et lille jordisk Eden, omsvævet af Fredens milde Engleskare. Han vidste allerede ganske nøjagtigt, hvorledes